

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členiek senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **M. Š. N. - S.**, B. X., B., zastúpeného P. I., S., so sídlom L. X., B., proti žalovanému: **Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky**, so sídlom Jána Švermu 43, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. POZ 474-2004 II/55-2009 zo dňa 7. apríla 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/62/2009-72 zo dňa 24. marca 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/62/2009-72 zo dňa 24. marca 2010, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 24. marca 2010 č.k. 23S/62/2009-72 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. POZ 474-2004 II/55-2009 zo dňa 7. apríla 2009, ktorým bol v administratívnom konaní zamietnutý rozklad a potvrdené rozhodnutie prvostupňového orgánu č. POZ 474-2004 zo dňa 13. októbra 2006, ktorým tento podľa § 8 ods. 3 zákona č. 55/1997 Z.z. o ochranných

známkach (ďalej len „zákon č. 55/1997 Z.z.“) zamietol prihlášku ochrannej známky POZ 474-2004 s názvom „HOKEJOVÁ SIEŇ SLÁVY“ zo dňa 18. februára 2004, prihlasovateľa M. Š. N. – S. (žalobca), keď dôvodom pre zamietnutie prihlášky bolo zistenie prekážok zápisu uvedených v § 2 ods. 1, písm. b/, c/ a k/ zákona č. 55/1997 Z.z.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že po preskúmaní veci sa stotožnil so závermi žalovaného o existencii zápisnej výluky prihlasovaného označenia „HOKEJOVÁ SIEŇ SLÁVY“ podľa § 2 ods. 1, písm. b/, c/ a k/ zákona č. 55/1997 Z.z. Súhlasil s názorom žalovaného, že prihlasované označenie iba opisuje účel a zameranie tovarov alebo služieb poskytovaných pod týmto označením a nie je svojou formou a obsahom originálne v tom smere, že jeho označenie by mohlo individualizovať a rozlišovať tovar alebo služby jednej osoby od tovarov alebo služieb druhej osoby. Zároveň prisvedčil názoru žalovaného, že slovné spojenie „Sieň Slávy“ môže používať mnoho športových klubov a rôznych organizácií v súvislosti so snahou o spoločenské ocenenie výrazných osobností z rôznych oblastí života, avšak najmä v oblasti športu. Ďalej uviedol, že v takomto slovnom spojení ide jednoznačne o označenie, ktoré je druhové a môže ho vlastne používať každý, preto sa nemôže stať ochrannou známkou. Zdôraznil, že aj v prípade, že k slovnému spojeniu „S. S.“ je pripojené slovo „HOKEJOVÁ“, neplní celé toto spojenie podmienku rozlišovacej spôsobilosti, nakoľko ani v tomto prípade sa nedosiahne dostatočné rozlíšenie a originalita celého slovného spojenia – „HOKEJOVÁ SIEŇ SLÁVY“. Mal za to, že aj toto slovné spojenie, tak isto ako samotné predchádzajúce spojenie „Sieň Slávy“ môže byť použité pre označenie mnohých siení slávy (klubov, ale aj štátov), avšak s tým, že tieto budú vytvorené v oblasti jedného športu, a to hokeja. Za správny pokladal aj argument žalovaného, že od augusta 1961 existuje v Toronte „HOKEJOVÁ SIEŇ SLÁVY“, pričom súčasne existuje aj HOKEJOVÁ SIEŇ SLÁVY Medzinárodnej hokejovej federácie IIHF.

Vyslovil, že rozhodnutie žalovaného, a to prvostupňové ako aj druhostupňové vychádzali z náležite zisteného skutkového stavu a správnej aplikácie zákona č. 55/1997 Z.z. Rozhodnutia sú zrozumiteľné, ale aj náležité a logicky odôvodnené. V tejto súvislosti poukázal na to, že v danom prípade išlo o rozhodnutie správneho orgánu vydaného na základe povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), pričom pri rozhodnutiach, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy, preskúmava súd v zmysle § 245 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) iba, či také rozhodnutia nevybočili

z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Dodal, že súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia, teda zákonom je založené voľné uváženie orgánu aj vo veciach rozhodovania o ochranných známkach a toto uváženie súd nemôže nahradiť svojim vlastným rozhodnutím, ani skúmať účelnosť vydaného rozhodnutia. Konštatoval, že súd preskúmava iba to, či skutkové okolnosti, z ktorých pri voľnej úvahe správny orgán vychádzal, boli zistené správnym procesným postupom, či právny následok založený rozhodnutím nie je v rozpore so zákonom a či rozhodnutie bolo z hľadiska aplikovanej právnej normy logické a úplné z hľadiska hodnotenia dôkazov. Po preskúmaní spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že v danom prípade nie je dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného, pretože bolo vydané v súlade s vyššie uvedenými, citovanými ustanoveniami zákona č. 55/1997 Z.z., pri naplnení správneho procesného postupu, a preto žalobu žalobcu zamietol.

Na záver prvostupňový súd uviedol, že pre zamietnutie prihlášky ochrannej známky postačovalo aj nesplnenie čo i len jednej podmienky uvedenej v § 2 ods. 1 zákona č. 55/1997 Z.z., preto po vyššie uvedenom vyhodnotení výluky zápisu podľa § 2 ods. 1, písm. b/ a c/ citovaného zákona sa ďalším dôvodom (§ 2 ods. 1, písm. k/ zákona č. 55/1997 Z.z.) nebolo potrebné bližšie zaoberať, najmä keď tento dôvod bol jediným dôvodom zamietnutia prihlášky ochrannej známky žalovaným „SIEŇ SLÁVY SLOVENSKEHO HOKEJA“ (POZ 473-2004), a to rozhodnutím žalovaného č. POZ 473-2004 II/54-2009 zo dňa 7. apríla 2009. Aj proti tomuto rozhodnutiu bola podaná žaloba, v ktorej sú v podstate zhodné námietky ohľadne výlukového dôvodu - § 2 ods. 1, písm. k/ zákona č. 55/1997 Z.z.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici tak, že rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva č. POZ 474-2004 zo dňa 13. októbra 2006 a rozhodnutie č. POZ 474-2004 II/55-2009 zo dňa 7. apríla 2009 zruší a vec vráti žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie. Podané odvolanie odôvodnil v zmysle § 205 ods. 1, písm. d/ a f/ O.s.p. tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že krajský súd argumenty žalobcu uvádzané v žalobe a prednesené na pojednávaní, spolu s predloženými dôkazmi nesprávne vyhodnotil, následkom čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Mal za to, že dôsledkom nesprávneho postupu žalovaného a následne rozhodnutia krajského súdu je právny stav, kedy autorovi diela je odmietnutá

ochrana diela formou zápisu do registra ochranných známk, odôvodňujúc uvedené konaním autora v zlej viere. Ďalej uviedol, že imanentnou súčasťou práv autora je používať dielo spôsobom a v rozsahu, aký považuje za primeraný. Vyjadril nesúhlas s pribratím obchodnej spoločnosti M. S., S.. S. do konania, keďže ide o účelovú spoločnosť, založenú s cieľom realizácie autorskej myšlienky žalobcu, pričom subjektom, ktorý by teoreticky mohol vznášať pripomienky alebo námietky, je výlučne S. Z. L. H..

Krajskému súdu vyčítal nesprávnosť jeho záveru o tom, že správny súd preskúmava iba skutočnosť, či rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, nakoľko mal za to, že týmto postupom sa vytvára stav, kedy subjektom domáhajúcim sa ochrany proti nesprávnym alebo nespravodlivým rozhodnutiam správneho orgánu je odnímané právo na súdnu ochranu. Vyslovil, že jedným zo základných atribútov každého rozhodnutia (správneho aj súdneho) by mala byť predvídateľnosť rozhodnutia vyjadrená zásadou „o rovnakom rovnako“. Dodal, že súd by mal opätovne preskúmať aj celý proces prijímania rozhodnutia správnym orgánom a vyhodnotiť podrobne jednotlivé argumenty uvádzané sporovými stranami. Opätovne zdôraznil, že základný argument žalobcu, že autor nemôže konať v zlej viere, nebol riešený v argumentácii žalovaného, ani v argumentácii súdu prvého stupňa, napriek čomu autor nemôže využiť svoje elementárne právo, teda chrániť si svoje dielo formou zápisu do registra ochranných známk, pričom nemá možnosť domáhať sa súdnej ochrany proti takémuto rozhodnutiu. Preto zastával názor, že rozhodnutie súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O.s.p. potvrdil a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania. Ohľadom odvolacej námietky žalobcu, že mu bola dôsledkom nesprávneho postupu žalovaného aj súdu odmietnutá ochrana diela formou zápisu do registra ochranných známk s odôvodnením, že autor koná v zlej viere, sa žalovaný stotožnil s názorom súdu, že v rámci konania o preskúmaní napadnutých rozhodnutí žalovaného nie je potrebné bližšie sa zaoberať aj týmto dôvodom, keďže išlo len o jeden z viacerých dôvodov, pre ktoré bola sporná prihláška zamietnutá, pričom pre rozhodnutie o zamietnutí prihlášky ochrannej známky je postačujúce, ak existuje čo i len jeden z dôvodov podľa § 2 ods. 1 zákona č. 55/1997 Z.z. Zdôraznil, že napriek skutočnosti, že postup súdu v súvislosti s posudzovaním existencie dôvodu podľa § 2 ods. 1, písm. k/ zákona č. 55/1997

Z.z. nebol žalobcom v podanom odvolaní nijakým spôsobom spochybnený, argumentácia žalobcu sa sústreďuje práve na preukázanie jeho dobrej viery ako autora diela, pre ktorého názov žiada o ochranu formou ochrannej známky. Poukázal na § 205 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého v odvolaní musí byť uvedené, v čom je rozhodnutie alebo postup súdu nesprávny, avšak v podanom odvolaní žalobca namieta skutočnosť, ktorou sa súd nezaoberal a nemala na rozhodnutie súdu žiadny vplyv, keďže z odôvodnenia zamietajúceho rozsudku vyplýva, že súd sa stotožnil s názorom žalovaného ohľadne existencie dôvodov pre zamietnutie predmetnej prihlášky podľa § 2 ods. 1, písm. b/ a c/ zákona č. 55/1997 Z.z. Vzhľadom na uvedené mal žalovaný za to, že poukaz žalobcu v odvolaní na jeho dobrú vieru pri podaní predmetnej prihlášky je právne bezvýznamný. Ďalej sa vyjadril, že napriek uvedenému, žalobca v odvolaní žiadnym spôsobom nespochybňuje záver súdu týkajúci sa prekážok zápisnej spôsobilosti podľa § 2 ods. 1, písm. b/ a c/ zákona č. 55/1997 Z.z., hoci práve tento záver súdu mal byť v nadväznosti na § 205 ods. 1 O.s.p. žalobcom spochybnený. Preto žalovaný dospel k záveru, že bez ohľadu na skutočnosť, či bolo podanie prihlášky žalobcu urobené v dobrej viere alebo nie, prihlásené označenie nie je spôsobilé na zápis do registra ochranných známk podľa ust. § 2 ods. 1, písm. b/ a c/ zákona č. 55/1997 Z.z.

Ku námietke žalobcu, že žalovaný v danom prípade rozhodol v rozpore s jeho dovtedajšou praxou, pričom ani súd takéto konanie žalovaného nijako nespochybnil, uviedol, že tieto výhrady žalobcu zrejme smerujú k spochybneniu záveru žalovaného (a aj súdu) ohľadne zápisných prekážok podľa § 2 ods. 1, písm. b/ a c/ zákona č. 55/1997 Z.z., keď sa žalobca poukazom na iné konania vedené pred žalovaným správnym orgánom snaží preukázať dostatok rozlišovacej spôsobilosti prihláseného označenia. Vo vzťahu k uvedenému žalovaný vyslovil, že takéto argumentácia nie je dostačujúca, nakoľko aj v prípade podobného skutkového stavu vo veci ochranných známk nie je určujúce ako Úrad priemyselného vlastníctva SR v skoršej veci rozhodol, ale relevantná je vždy zákonná úprava. Doplnil, že zásadu predvídateľnosti správnych rozhodnutí nemožno vykladať spôsobom, ktorého dôsledkom je rozpor so zásadou zákonnosti. Preto mal žalovaný za to, že nie je pochybením súdu, ak sa nezaoberal skoršími rozhodnutiami žalovaného, ktoré nemali súvis s prejednanou vecou. Za podstatné považoval, že súd sa v prvostupňovom rozsudku dostatočne vysporiadal s otázkou rozlišovacej spôsobilosti prihláseného označenia, resp. s vyhodnotením zápisných prekážok podľa § 2 ods. 1, písm. b/ a c/ zákona č. 55/1997 Z.z. Ďalej uviedol, že jedinou námietkou žalobcu vo vzťahu k zápisným prekážkam podľa § 2 ods. 1, písm. b/

a c/ zákona č. 55/1997 Z.z. sa tak javí poukazovanie na iné konania žalovaného. Podotkol, že nedostatok rozlišovacej spôsobilosti prihlasovaného označenia však nemožno odstrániť poukazom na iné do registra zapísané ochranné známky.

Vyjadrený nesúhlas žalobcu s pribratím obchodnej spoločnosti M. S., S.. S. do konania pokladal za nekonkrétny a nepravdivý, keďže žalobca neuvádza do ktorého konania (správneho alebo súdneho) nemala byť táto spoločnosť pribratá. Dodal, že z konania pred súdom vo veci preskúmania napadnutých rozhodnutí žalovaného je zrejmé, že v zmysle § 250 ods. 1 O.s.p. nebol do konania pribratý žiadny subjekt. Rovnako žiadny subjekt nebol pribratý ani do správneho konania pred žalovaným vo veci prihláseného označenia. Spoločnosť M. S., S.. S. podala v zmysle § 8a zákona č. 55/1997 Z.z. pripomienky proti zápisu prihláseného označenia do registra ochranných známk, pričom v zmysle tohto ustanovenia tak môže urobiť každý. Ďalej uviedol, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že ten kto pripomienky podá, nestáva sa účastníkom konania o prihláške ochrannej známky. Poznamenal, že v správnom konaní neboli voči prihlásenému označeniu vznesené žiadne námietky v zmysle § 9 zákona č. 55/1997 Z.z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. apríla 2011 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také

rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa ustanovení druhej hlavy (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Je potrebné zdôrazniť, že konanie o správnej žalobe je rozhodovaním o zákonnosti právoplatného správneho rozhodnutia. Nejde tu o pokračovanie v už skončenom správnom konaní.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 55/1997 Z.z. ochranná známka je akékoľvek označenie, ktoré možno graficky znázorniť a ktoré tvoria najmä slová vrátane osobných mien, písmená, číslice, kresby, tvar výrobku alebo jeho obal, prípadne ich vzájomné kombinácie spôsobilé rozlíšiť tovary alebo služby jednej osoby od tovarov alebo služieb inej osoby, zapísané do registra ochranných známk.

Podľa § 2 ods. 1, písm. b/ zákona č. 55/1997 Z.z. za ochrannú známku nemožno uznať označenie, ktoré nemá rozlišovaciu spôsobilosť.

Podľa § 2 ods. 1, písm. c/ zákona č. 55/1997 Z.z. za ochrannú známku nemožno uznať označenie, ktoré tvoria výlučne značky alebo údaje slúžiace v obchode na určenie druhu, akosti, množstva, účelu, hodnoty, zemepisného miesta pôvodu alebo iných vlastností tovarov alebo služieb, prípadne času výroby tovarov či poskytnutia služieb.

Podľa § 2 ods. 1, písm. k/ zákona č. 55/1997 Z.z. za ochrannú známku nemožno uznať označenie, ktoré je predmetom prihlášky, ktorá nebola podaná v dobrej viere.

Podľa § 40b ods. 3 zákona č. 55/1997 Z.z. úrad rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ktoré boli účastníkmi predložené alebo navrhnuté.

Rozlišovacia spôsobilosť je jednou zo základných vlastností každého označenia, ktoré sa uchádza o zápis do registra ochranných známk. Na rozlišovacej spôsobilosti označenia

je založená základná funkcia ochrannej známky, funkcia rozlišovacia. Aby označenie ako ochranná známka malo rozlišovaciu spôsobilosť, nestačí len odlišnosť od známych označení, ale musí byť svojou formou a obsahom originálna do takej miery, že jeho osobité znaky poskytujú možnosť individualizovať tovar, ktorý ním má byť označený. Je nevyhnutné zohľadniť celkový dojem, akým pôsobí označenie ako celok, s prihliadnutím na povahu tovaru či služieb.

V zmysle citovaných zákonných ustanovení je pre posúdenie zameniteľnosti ochranných známk rozhodujúce hľadisko priemerného spotrebiteľa. Rozlišovacia spôsobilosť, t.j. schopnosť individualizovať tovar od určitého výrobcu alebo z určitého obchodného zdroja, sa pohybuje od úplnej identity, zhodnosti v niektorých prvkoch, cez podobnosť spôsobujúcu zameniteľnosť, až po úplnú odlišnosť. Rozlišovaciu schopnosť označenia je preto potrebné skúmať vždy vo vzťahu k vnímaniu priemerným spotrebiteľom, a to z viacerých hľadísk – vizuálneho, fonetického, významového, porovnávaním druhu tovarov a služieb, či porovnaním dominantných prvkov známkového motívu.

Právna úprava ponecháva na zhodnotení Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, či prihlasované označenie má dostatočnú rozlišovaciu spôsobilosť (distinktivitu). Pri hodnotení schopnosti individualizovať tovar z určitého obchodného zdroja je nutné mať na zreteli, že spotrebiteľ spravidla nemá možnosť vzájomne porovnať viac označení či výrobkov, že porovnáva s obrazom v pamäti či skorším sluchovým vnemom, že má priemernú pamäť a priemerný zmysel pre detail. Zameniteľnosť preto môže byť odvodzovaná ako z podobnosti v dominantnom prvku, tak naopak aj z toho, že výrobok dominantný odlišujúci prvok nemá a ostatné prvky majú nízku rozlišovaciu schopnosť, teda vyvolávajú zhodný alebo veľmi podobný celkový dojem.

V súlade so závermi prvostupňového súdu i odvolací súd mal z predloženého spisového materiálu za to, že skutkový stav bol správnym orgánom náležite zistený a správne právne posúdený. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný vo veci rozhodol v súlade s vyššie uvedenými kritériami. Odvolací súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že prihlasované označenie „HOKEJOVÁ SIEŇ SLÁVY“ je bez rozlišovacej spôsobilosti, nakoľko len opisuje účel, resp. zameranie tovarov alebo služieb poskytovaných pod týmto označením. Pri posudzovaní skutočnosti, či prihlasované označenie je spôsobilé v spojitosti s prihlasovanými

tovarmi a službami identifikovať len prihlasovateľa (žalobcu) bolo žalovaným konštatované, že rovnako je označená aj sieň slávy v Toronte, majúca vzťah predovšetkým k hráčom a histórii kanadsko-americkéj profesionálnej hokejovej ligy, ale aj sieň slávy spadajúca pod medzinárodnú hokejovú federáciu IIHF. Vychádzal z predpokladu, že podľa týchto vzorov bola vytvorená aj existujúca hokejová sieň slávy na Slovensku, zachytávajúca výrazné osobnosti a udalosti slovenského hokeja, pričom takúto sieň slávy si môže vytvoriť každý hokejový klub, ktorý si chce uctiť svojich významných hráčov. Zároveň sa žalovaný zaoberal existenciou zápisnej výluky podľa § 2 ods. 1, písm. k/ zákona č. 55/1997 Z.z. z dôvodu, že prihláška ochrannej známky č. POZ 474-2004 „H. S. S.“ nebola podaná v dobrej viere. Mal za to, že dôkazom existencie zlej viery je existencia právneho vzťahu medzi osobou prihlasovateľa a osobou, ktorá podala pripomienky (spoločnosť M. S., S.. S.). Žalovaný dospel k záveru, že daný projekt vznikol a bol realizovaný v úzkej súčinnosti so S. Z. L. H., resp. spoločnosťou M. S., S.. S., či už v čase, keď prihlasovateľ ešte nebol v zmluvnom vzťahu so S. Z. L. H. alebo v čase, keď v zmluvnom vzťahu bol. Z dokladov a zmlúv doložených podávateľom pripomienok mal za preukázané, že nositeľom a tvorcom daného projektu je S. Z. L. H., ktorý prostredníctvom spoločnosti M. S., S.. S. zodpovedá za finančnú, marketingovú, obsahovú náplň, smerovanie, organizačnú a realizačnú stránku projektu, ako aj za koordinovanie všetkých zúčastnených subjektov. Z iných doložených dokladov ďalej vyvodil, že p. N. (žalobca) bol so S. Z. L. H., resp. so spoločnosťou M. S., S.. S. v určitom záväzkovom vzťahu, v rámci ktorého sa obidva subjekty podieľali okrem iného aj na realizácii a finalizácii projektu siene slávy slovenského hokeja, resp. hokejovej siene slávy. Žalobca ako konateľ spoločnosti M. S., S.. S. uzatváral aj rôzne zmluvy pre úspešnú realizáciu daného projektu, čo by podľa žalovaného nebolo možné bez prezentovaného zmluvného vzťahu. Následne žalobca ešte v čase trvania uvedeného vzťahu medzi ním a S. Z. L. H., resp. spoločnosťou M. S., S.. S. podal predmetnú prihlášku ochrannej známky bez vedomia S. Z. L. H., resp. spoločnosti M. S., S.. S., ako spolutvorcu a koordinátora konečnej podoby daného projektu, čím podľa žalovaného porušil v tom čase stále trvajúce záväzkové vzťahy medzi žalobcom a S. Z. L. H., resp. spoločnosťou M. S., S.. S. Ohľadom existencie zápisnej výluky podľa ust. § 2 ods. 1 písm. c/ zákona č. 55/1997 Z.z. žalovaný uviedol, že s činnosťou hokejovej siene slávy je bežne spojený aj predaj a propagácia rôzneho športového oblečenia, obuvi a ďalších športových potrieb. S touto činnosťou sú tiež spojené rôzne spoločenské a športovo-kultúrne akcie, rôzna propagačná a marketingová činnosť takýchto akcií. Preto žalovaný vyslovil, že činnosť hokejovej siene slávy je spojená aj s tovarmi ako sú

športové oblečenie a obuv v triede 25, športové potreby a pomôcky v triede 28, ale aj službami ako reklamná a propagačná činnosť, či marketing v triede 35, sprostredkovanie v oblasti nehnuteľností v triede 36 a organizovanie športových, kultúrnych a spoločenských akcií na podporu športu v triede 41 Medzinárodného triedenia tovarov a služieb. Pri celkovom hodnotení prihlasovaného označenia odvolací súd zastáva názor, že toto nie je svojou formou a obsahom originálne v takej miere, že by bolo spôsobilé individualizovať a rozlišovať tovar alebo služby jednej osoby od tovarov alebo služieb druhej osoby.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky zo dňa 9. apríla 2009, č.k. 7As 56/2008-170, v ktorom bolo konštatované, že označenie „GOLF“, ktoré má byť registrované ako slovná ochranná známka (bez ďalších grafických prvkov) pre časopis o hre golf, oznamuje relevantnej verejnosti len to, že ide o časopis o tejto hre, pričom samé o sebe ničím dotýčny časopis neodlišuje od iných časopisov zameraných na túto problematiku. Najvyšší správny súd zároveň zdôraznil, že v prípade slovnej ochrannej známky je nutné trvať na vyššej miere rozlišovacej spôsobilosti, nakoľko takto zapísané označenie vylučuje akékoľvek iné (napr. grafické) zobrazenie takéhoto označenia iným podnikateľom. Zapísaná ochranná známka vo svojej slovnej podobe teda musí v takej miere identifikovať pôvodcu, aby spojitosť so službami a výrobkami bola úplne zrejmá a jasná. Podľa názoru odvolacieho súdu slovné označenie „H. S. S.“ uvedené nespĺňa, keďže prihlásené označenie nie je schopné odlíšiť tovary a služby jedného výrobcu (poskytovateľa) od tovarov a služieb iných osôb, teda nespĺňa základnú hmotnoprávnu podmienku existencie označenia ako ochrannej známky, ktorou je podmienka rozlišovacej spôsobilosti.

Odvolačnú námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že krajský súd postupoval nesprávne, keď sa v konaní obmedzil len na prieskum skutočností, či rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za neopodstatnenú. Zároveň odvolací súd uvádza, že v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správneho orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne. Práve tolerančne-úvahové

pásmo obmedzuje súd pri súdnom prieskume. Na vstup do tohto tolerančného pásma by mal žalobca jednoznačne vyvrátiť právne východiská žalovaného správneho orgánu (argumentačne jednoznačne preukázať vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom) a pre zrušenie rozhodnutia nepostačuje, keď vec zostáva v polohe rovnako závažných argumentov (bližšie pozri napr. rozsudok NS SR sp. zn. 3Sžhuv/5/2008 z 19. novembra 2008).

Za neodôvodnenú považoval aj odvoláciu námietku žalobcu, týkajúcu sa predvídateľnosti rozhodnutia, ktorá je podľa žalobcu vyjadrená v zásade „o rovnakom rovnako“. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe č.k. 7 A 147/99-35 zo dňa 27. decembra 2001 (*mutatis mutandis*), podľa ktorého úvahu Úradu priemyselného vlastníctva, vyjadrenú v odôvodnení rozhodnutia, na základe ktorej dospel k záveru, že ochranná známka so skorším právom prednosti je zameniteľne podobná s prihlasovaným označením (teda ani úvahu žalovaného ohľadne rozlišovacej spôsobilosti prihlasovaného označenia), nemôže súd posudzovať z hľadiska žalobcom namietaných iných rozhodnutí, vydaných správnym orgánom, v ktorých Úrad priemyselného vlastníctva dospel k záveru inému.

Ani námietku žalobcu spočívajúcu v jeho tvrdení, že postupom žalovaného a následne aj krajského súdu bola autorovi diela odmietnutá jeho ochrana formou zápisu do registra ochranných známk, nakoľko autor konal v zlej viere, nepovažoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za relevantnú, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že odmietnutie zápisu prihlasovaného označenia do registra ochranných známk nemá vplyv na autorské dielo, ani na práva z tohto diela vyplývajúce, nakoľko inštitút autorského diela je odlišný od inštitútu ochrannej známky, pričom oba sa riadia rozdielnymi právnymi normami. Súčasne odvolací súd podotýka, že ako ochrannú známku nie je možné zapísať označenie, ak prihláška ochrannej známky nebola zjavne podaná v dobrej viere. Uvedené je nutné skúmať s ohľadom na informácie, ktoré sú známe Úradu priemyselného vlastníctva pri posudzovaní zápisnej spôsobilosti, poprípade by mu známe byť mali. Nástrojom, na základe ktorého môže byť s určitosťou konštatované, že ochranná známka nebola zjavne podaná v dobrej viere, je najmä inštitút pripomienok (§ 8a zákona č. 55/1997 Z.z.). Za účelom posúdenia dobrej viery sú posudzované akékoľvek relevantné okolnosti pre rozhodnutie, či došlo k podaniu prihlášky v dobrej viere. Najmä sa prihliada, či osoba, ktorá podala prihlášku, mala vedomosť o práve

inej osoby na zhodné alebo podobné označenie, alebo logicky musela mať vedomosť o takomto práve v dobe podania prihlášky a či by použitie takéhoto označenia bolo v rozpore s dobrými mravmi, alebo by neoprávnene poškodilo osobitný charakter či povest' označenia, ktoré je predmetom iného práva. S ohľadom na vyššie uvedené, ako aj skutočnosti zistené žalovaným, sa odvolací súd stotožnil s jeho záverom, že predmetná prihláška nebola podaná v dobrej viere.

Neobstojí ani námietka žalobcu voči pribratiu obchodnej spoločnosti M. S., S.. S. do konania, nakoľko zo spisového materiálu je zrejmé, že v prejednávanej veci nebola predmetná obchodná spoločnosť do konania pribratá.

Z týchto dôvodov aj odvolací súd zhodne s názorom prvostupňového súdu dospel k záveru, že prihlasované označenie nespĺňa podmienky na zápis ochrannej známky do registra. K tomu, aby žalobca mohol byť v danom prípade úspešný, prihlasované označenie by muselo mať k dotknutým výrobkom alebo službám dostatočne priamy a konkrétny vzťah, aby mohlo relevantnej verejnosti okamžite a bez premýšľania poskytnúť popis dotknutých výrobkov a služieb alebo niektorej z ich vlastností, čo však v danom prípade zistené ani preukázané nebolo.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a námietky v ňom uvedené sú skutkovo i právne bezvýznamné pre rozhodnutie v preskúmvanej veci. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na základe čoho tento podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a s použitím § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2011

JUDr. Zuzana Ďurišová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská